

— Знаешъ ли що, моме, замаявкала котката,
— хайде да се размѣ-

нимъ: ти вземи едно мое котенце, а азъ да взема братчето ти.

О не, азъ не желаѣх да правѣх смѣна! изви-кала Грозданка. — Азъ нито съмъ мислили подобно нѣщо. А братчето си не смѣнявамъ за нищо на свѣта.

Въ това врѣме Грозданки се прѣсторило, че котката иска да се хвърли възъ Гоша. Тя изви-кала и широко си отворила очитѣ. Дори чакъ сега тя разбрала, че сънува.

Като се свѣстила добръ, Грозданка се раз-смѣла. Ето крава съ теленце пасе край селото, по нататѣкъ овчици; ето клочка съ малки пи-ленца; ето и котка край плѣвника варди за мишки! Но котенца никакви нѣма. Колко смѣшно било Грозданки, за дѣто ѝ се прѣсторило, че съ всички е приказвала.

Гошо се събудилъ и тя го взела на рѣцѣ и си отишла. На стълбата ги посрѣщнала майка имъ и дѣцата радостно прострѣли рѣцѣтъ си къмъ нея.